

ТЭКСТ ДЛЯ ВОДГУКУ

* * *

Няўвагі пагардлівай тля
падточвае бесперастанку.
Табе ўжо абрыдла, зямля,
Пакорлівай быць парабчанкай.
І дужасці штось не стае –
дзяўблі і снарадам, і бомбай.
Падвойвалі сілы твае
настырнай хімічнаю помпай.

Чужы старшыня-тарбахват
адвык ля цябе завіхацца.
Атруты глынула зашмат
і вось пачала задыхацца.
І нечысць усю, як раней,
не цягнеш у вечныя спраты.
Ці любіш ты сённа людзей,
назад ім пагнаўшы нітраты?

Ты думаеш, пэўна: а што,
калі я схітру і сфілоню?
Таму што не гладзіць ніхто,
як некалі цёплай далонню.

Мар'ян Дукса

1994

Для даведкі: спрат – сховішча.